

Roráté

Finom, simatenyерű a sors, úgy általában hajlamos az elhízásra, sohase volt a maga ura, minden gyerekkocsiba bele-belebámul, ő a törékeny, utánozhatatlan nagy, akiről tudja az ég, hogy nagy titok szemtanúja, de ő maga nem tudhat semmiről, még csak sejtése sem lehet, képzeletünk feltúrja az éjszakát, csupa vakondtúrás-bolygók, csillagok, megérkezünk, sínekbe botlunk, s mint maradék gyufaszálakat, számolgatja szerelmeit egy fázós hajléktalan.

János ügyetlenül

fellázad, felkapcsolja a villanyt és mereven bámulja a csillárt, az egyik foglalatból hiányzik az égő, kissé furcsállja, bólint, az az érzése, hogy a tavalyi fenyőfadíszek több mint a fele az ágy alatt marad, keresi a kihűlt kapcsolót, de a kapcsoló hirtelen odébb mászik, araszol, a plafonon éppen sokasodik, János felugrik, becsavarodik és csordultig világít fejével.

